

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 99**

din 27 februarie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3
din Codul de procedură civilă din 1865**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Gheorghe Tănase în Dosarul nr. 7.326/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 714D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere precedentul constituțional, respectiv Decizia nr. 902 din 30 iunie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 7.326/120/2012, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Gheorghe Tănase într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a unei încheieri prin care a fost aplicată o amendă judiciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece interpretarea acestora este contrară noii reglementări prevăzute în Legea nr. 134/2000 privind Codul de procedură civilă potrivit căreia cererile de reexaminare a amenzilor sunt soluționate de aceeași instanță, dar de un complet diferit.

Mai arată că dispozițiile privind soluționarea cererilor de reexaminare de către un alt complet garantează în mod real, nu ipotetic, principiul imparțialității, care presupune lipsa oricărei prejudecăți sau oricărui interes al judecătorului, respectiv a completului de judecată.

Susține că după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Legii nr. 134/2010, privitor la soluționarea cererilor de reexaminare a amenzilor există două tipuri de justițiabili, respectiv cei care sunt sub incidența Legii nr. 134/2010, la care cerința imparțialității este clar garantată, și cei care sunt sub incidența Codului de procedură civilă din 1865, pentru care

soluționarea cererii de reexaminare a amenzii se face de același complet care a aplicat-o, creându-se astfel o discriminare, ca o încălcare a principiului egalității.

Arată că instanța de contencios constituțional este cea care trebuie să constate că textul de lege criticat este constituțional numai în sensul că competența de soluționare revine aceleiași instanțe, dar altui complet decât cel care a aplicat amenda, adică aplicând la toate cazurile dispoziția nouă din Legea nr. 134/2010.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 fiind în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate. Faptul că soluționarea cererii de reexaminare a amenzii judiciare se face de către judecătorul care a aplicat respectiva amendă nu trebuie să conducă la ideea unei atitudini subiective din partea acestuia, de natură a-i afecta imparțialitatea, atâta timp cât reexaminarea este privită ca având natura unei căi de atac de retractare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prin prevederile legale criticate legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple, operative de soluționare a cererii de reexaminare. Faptul că soluționarea acesteia este de competența instanței de judecată ori a președintelui instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție, apreciază că aceasta nu poate fi reținută, având în vedere că textul legal criticat se aplică în mod egal tuturor cetățenilor aflați în ipoteza normei legale, fără niciun fel de discriminare pe considerente arbitrare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 din Constituție, precizează că acestea nu au relevanță în cauză.

Referitor la încălcarea art. 20 din Legea fundamentală, consideră că nu poate fi reținută, deoarece nu se constată nicio neconcordanță între Declarația Universală a Drepturilor Omului, pactele și tratatele la care România este parte și legile interne.

Arată că, în acest context, textul legal criticat nu aduce atingere nici celorlalte dispoziții constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următoarea redactare: „(3) Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

Se observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere însă considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din vechiul Cod de procedură civilă.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea drepturilor, libertăților și obligațiilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și art. 126 privind instanțele judecătorești, prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 privind interzicerea discriminării și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolului nr. 12 la Convenție și prevederilor art. 1 privind egalitatea, art. 2 privind universalitatea drepturilor, art. 6 privind recunoașterea personalității juridice, art. 7 privind protecția egală în fața legii, art. 8 privind liberul acces la justiție, art. 10 privind dreptul la un proces echitabil, art. 11 privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității incriminării delictelor, și art. 30 privind protecția drepturilor din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

De asemenea, este invocată și încălcarea art. 191 din Legea nr. 134/2010.

Se invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza *Piersack împotriva Belgiei*, Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza *De Cubber împotriva Belgiei*, Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în Cauza *Pescador Valero împotriva Spaniei*.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, Curtea a statuat că prevederile legale criticate nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, așa cum s-a arătat mai sus, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului. În acest sens, a se vedea Decizia din 6 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre obiectele —

litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecării instanței.

De asemenea, nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și ale elementelor necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la situația întâlnită în practică, în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, Curtea a reținut că modul de aplicare de către instanța a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Curtea a mai apreciat că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în complete cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, legiuitorul, prin aceasta, nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale. Exercițarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării.

Totodată, prin Decizia nr. 348 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013, Curtea a constatat că nu au fost încălcate nici prevederile art. 16 din Constituție și nici ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dispozițiile legale criticate nu instituie inegalități sau discriminări între cetățeni ori categorii de persoane, ci prevăd doar aplicarea unor amenzi în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea mai constată că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cod care a intrat în vigoare, pentru cea mai mare parte a dispozițiilor sale, la data de 15 februarie 2013, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în alin. (3) al art. 191 că, „În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea.”

Astfel, nu există o încălcare a principiului egalității, întrucât momentul demarării procesului este momentul introducerii cererii de chemare în judecată, în funcție de care tratamentul procesului civil este diferit, fiind guvernat fie de Codul de procedură civilă din 1865, fie de noul Cod de procedură civilă.

În acest sens, prin Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea a reținut că respectarea egalității în drepturi, precum și a obligației de nediscriminare, stabilite prin prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare. Reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Tănase în Dosarul nr. 7.326/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 4.683/333/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 519 D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei partea Ioan-George Munteanu a depus întâmpinare prin care solicită respingerea cererii de chemare în judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 515 din 12 decembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.683/333/2012, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**, excepție ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care sancțiunea amenzii — dispusă ca urmare a neplății de către deținătorul autovehiculului a tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România — a fost înlocuită cu avertismentul, contravenientul fiind, totodată, exonerat, potrivit dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012, de plata tarifului de despăgubire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate contravin principiului neretroactivității legii, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât modifică situații juridice născute anterior intrării în vigoare a legii. Se arată că dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 contravin, totodată, principiului *tempus regit actum* și prin aceasta dispozițiilor Codului civil referitoare la aplicarea în timp a legilor.

Se susține, de asemenea, că textele criticate vizează o singură ipoteză, aceea a tarifelor aplicate și contestate, fără a face referire la tarifele aplicate și necontestate sau contestate tardiv, aspect ce creează discriminare între categoriile de contravenienți corespunzătoare acestor situații.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit

prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile, iar dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 reprezintă o dispoziție legală mai favorabilă de domeniul dreptului contravențional.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că tariful de despăgubire împrumută natura juridică a sancțiunilor contravenționale și că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 57 din 26 ianuarie 2012, plata acestuia are la bază răspunderea civilă delictuală, dar că acesta reprezintă echivalentul tarifului de utilizare pe durata a 12 luni, nefiind evaluat în fiecare caz în parte în funcție de valoarea prejudiciului cauzat și de legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu. Mai mult, se susține că acest tarif constituie o sancțiune pecuniară ca și sancțiunea pecuniară a amenzii contravenționale, or, potrivit art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, pentru una și aceeași contravenție se poate aplica numai o sancțiune contravențională principală și una sau mai multe sancțiuni complementare. Se mai arată că tariful de despăgubire a reprezentat o sancțiune excesivă și disproporționată în raport cu pericolul social al faptei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 24 iulie 2012, care au următorul cuprins: „*Tarifele de despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi se anulează.*”

Se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii și art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 prin Decizia nr. 385 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013, și Decizia nr. 505 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 21 ianuarie 2014, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată și a reținut că prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 legiuitorul român a apreciat necesar să instituie obligația plății unui tarif pentru utilizarea rețelei de drumuri naționale din România,

aplicabil tuturor utilizatorilor români și străini, pentru toate vehiculele înmatriculate, astfel cum se precizează în art. 1 alin. (2) din actul normativ menționat. Curtea a arătat că, potrivit art. 8 alin. (1) din ordonanță, neachitarea acestui tarif reprezintă contravenție și se sancționează cu amendă, limitele acesteia fiind stabilite în funcție de tipul vehiculului și fiind cuprinse în anexa nr. 2 la ordonanță. De asemenea, Curtea a reținut că, distinct de sancțiunea amenzii, prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 impuneau în sarcina contravenientului și obligația de a achita, cu titlu de tarif de despăgubire, o anumită sumă de bani, precizată în anexa nr. 4 la ordonanță, în funcție de tipul vehiculului care a fost folosit fără a deține rovineta valabilă, adică în lipsa documentului sau înregistrării în format electronic care atestă achitarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România. Totodată, Curtea a constatat că prin art. I pct. 2 din Legea nr. 144/2012 au fost abrogate prevederile din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 referitoare la plata acestui tarif de despăgubire, iar prin art. II din aceeași lege s-a prevăzut anularea acelor tarife de despăgubire aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a legii.

Curtea a observat însă că autorul acesteia se raportează, în argumentarea criticii, la redactarea pe care textul constituțional o avea anterior revizuirii din 2003, și anume că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile*”, or, în prezent, acesta prevede, alături de legea penală mai favorabilă, și legea contravențională mai favorabilă ca excepție de la regula neretroactivității legii.

Astfel, Curtea a reținut că, referindu-se la tarifele de despăgubire aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a Legii nr. 144/2012 și dispunând anularea lor, prevederile de lege ce formează obiect al excepției au, într-adevăr, caracter retroactiv, reglementând pentru trecut cu privire la consecințele săvârșirii unei contravenții. De asemenea, Curtea a statuat că, în urma abrogării dispozițiilor legale care instituiau obligația achitării tarifului de despăgubire — suplimentar față de obligația de plată a amenzii pentru utilizarea pe drumurile publice a unui autovehicul pentru care nu s-a achiziționat rovineta — textul de lege criticat conține o normă contravențională mai favorabilă, în concordanță cu prevederile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

De asemenea, prin Decizia nr. 228 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007, Curtea a reținut că aplicarea legii noi care nu mai prevede și nu mai sancționează contravențional o anumită faptă trebuie analizată prin raportare la momentul intrării în vigoare a acesteia și la stadiul derulării cauzei. Totodată, Curtea a constatat că contravenția, ca fapt antisocial, trebuie privită atât sub aspectul săvârșirii și constatării acesteia, cât și sub aspectul aplicării și executării sancțiunii și că, din acest punct de vedere, prin intrarea în vigoare a legii care nu mai prevede fapta drept contravenție, sancțiunile contravenționale nu se mai aplică, iar în cazul celor aplicate, dar aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a noii legi, sancțiunile nu se mai execută.

Curtea a statuat că efectele legii noi se aplică tuturor sancțiunilor contravenționale aplicate și neexecutate până la data intrării sale în vigoare și că a reduce aplicarea legii noi, care nu mai prevede și nu mai sancționează fapta, doar la situația neaplicării sancțiunii echivalează cu deturnarea intenției legiuitorului asupra efectelor pe care legea dezincriminatoare le are asupra sancțiunilor aplicate și neexecutate până la data intrării în vigoare a noului act normativ, în sensul că acestea nu se mai execută.

Curtea a conchis că o sancțiune aplicată în baza unei legi pentru o faptă dezincriminată printr-un nou act normativ urmează să nu mai fie executată, chiar dacă procedura de executare a acesteia a început.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la pretinsa discriminare invocată de autoarea excepției între contravenienții care au contestat tarifele de

despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 până la data intrării în vigoare a Legii nr. 144/2012 — tarife care se anulează conform textului criticat — și cei care nu au formulat astfel de contestații sau ale căror contestații au fost respinse ca tardive, Curtea constată că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, aspect ce justifică tratamentul juridic diferit aplicat de legiuitor, neputând fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 4.683/333/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și constată că dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin Gabriel Schifirneț în Dosarul nr. 245/188/2013 al Judecătoriei Bicz și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 522 D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 365 din 10 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 245/188/2013, **Judecătoria Bicz a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Florin Gabriel Schifirneț într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției, prevăzută de dispozițiile art. 100 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate, prin impunerea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile, pe lângă cea a amenzii, încalcă dreptul la liberă circulație, precum și dreptul de proprietate asupra autovehiculului, contravenind în acest fel dispozițiilor

art. 20, art. 25 și art. 53 din Legea fundamentală și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Se susține totodată că reglementarea mai multor sancțiuni în cazul săvârșirii aceleiași fapte contravine dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Judecătoria Bicz opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate nu restrâng drepturi fundamentale, necontravenind dispozițiilor constituționale și celor europene invocate de autorul excepției, ci, în deplin acord cu principiile statului de drept, sancționează fapte ce pun în pericol siguranța circulației rutiere, în realizarea scopului prevăzut la art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență criticată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că textele criticate nu restrâng drepturi fundamentale, ci prevăd sancționarea unor fapte ce pun în pericol siguranța circulației rutiere. Se susține, de asemenea, că reglementarea pe lângă sancțiunea principală, a amenzii, a unei sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispoziții constituționale, având ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, art. 100 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Din analiza dosarului Curtea reține însă că autorul excepției critică, în realitate, prevederile art. 100 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Gabriel Schifirneț în Dosarul nr. 245/188/2013 al Judecătoriei Bicz și constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bicz și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul cuprins: „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...] c) neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;*”.

Se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 25 cu privire la libera circulație și ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă limitată de timp, respectiv 30 de zile, constituie o veritabilă măsură disuasivă, ce are ca scop preîntâmpinarea săvârșirii unor noi fapte de natură contravențională și protejarea participanților la traficul pe drumurile publice împotriva pericolului social corespunzător comiterii lor.

Totodată, Curtea constată că sancțiunea contravențională complementară criticată are un caracter absolut, fiind independentă de dreptul de folosință asupra unui anumit autovehicul, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate, și se situează în afara sferei dreptului la liberă circulație, nereferindu-se la libertatea contravenientului de a se deplasa, în țară și în străinătate, sau de a-și stabili domiciliul ori reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară, potrivit normei constituționale de la art. 25. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 25 din Legea fundamentală și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la protecția proprietății nu sunt incidente în cauză, neputând fi reținută, prin urmare, nici pretinsa încălcare prin textul supus controlului de constituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 100 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 287 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, și Decizia nr. 331 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 19 mai 2011.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 665/2008 privind unele activități de management resurse umane în unitățile Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (5) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 36 alin. 1 lit. g) și art. 40 lit. g) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. 1 din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 665/2008 privind unele activități de management resurse umane în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 11 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 21 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) să aibă înălțimea de minimum 1,65 m bărbații și 1,60 m femeile; candidații pentru instituțiile de formare a ofițerilor și agenților de poliție de frontieră pentru specializarea marină trebuie să aibă înălțimea de minimum 1,60 m.”

2. La articolul 81, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 81. — (1) Veteranii de război care au vârsta peste 85 de ani pot fi avansați în gradul următor, inclusiv acordarea gradului de sublocotenent sau general în retragere, prin derogare de la criteriile prevăzute la art. 80 dacă se află în cel puțin una dintre următoarele situații:

a) fac parte din organele de conducere ale asociației/filialelor;

b) au o contribuție deosebită la organizarea și funcționarea asociației/filialei din care fac parte;

c) au fost victime ale regimului totalitar — arestați, condamnați, persecutați, îndepărtați abuziv din rândul cadrelor active;

d) s-au remarcat pe front prin fapte de arme deosebite;

e) au fost răniți în timpul acțiunilor de luptă pe front.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 25 aprilie 2014.
Nr. 63.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

